

blev der fra den højtærede Justitsminister gjort gældende, at hvis Ministeriet ikke ogsaa fik vedtaget Loven om en forhøjet Indkomst- og Formueskat, vilde Forsvarslovene ikke blive gennemførte, det vilde Ministeriet sætte sig imod. Men naar dette er Tilfældet, at Ministeriet vil opgive, hvad det anser for Danmarks Livssag og for Ministeriets Livssag, paa Spørgsmaalet om, hvorledes disse forøgede Indtægter skulle skaffes til Veje, er det let forstaaeligt, at Vælgerne finde, at der er grumme ringe Alvor bagved disse Militærforslag og alt dette Militærvæsen, som bringes frem til Vælgernes Dom.

Det ser ud, som om Forholdene ere blevne i høj Grad forvirrede. Vælgerne have delt sig i saa mange forskellige Afskygninger, at der er næsten kun Oplosning at spore rundt omkring i Landet. Jeg er tilbøjelig til at tro, at den eneste Løsning, som i Øjeblikket er tænkelig, vil være den, at Ministeriet udformede et Lovforslag, der gik ud paa at skabe en Folkeafstemning om dette Spørgsmaal. Hvorvidt Ministeriet vil gøre det, afhænger af mange Forhold. Ministeriet er af en saadan Sammensætning i Øjeblikket, at det kan være meget svært for det at fremkomme med noget nyt. Hvis vi imidlertid skulle den Vej, som jeg anser for den eneste mulige, til at komme ud af Uføret, hvis det skal ske nogenlunde hurtigt, maatte det i hvert Fald ske paa den Maade, at Spørgsmaalet blev formet saa klart og saa rent og saa omfattende, at der ikke var noget at skjule sig i, naar Afstemningen endelig var tilendebragt. Vi maatte have en klar og ren Besked fra Befolkningen om, hvorvidt den enten vil have et stærkt Militærvæsen med Fæstninger, og hvad dertil hører, eller den vil have et ringere Militærvæsen med Opgivelse af Fæstningsvæsen og alt, hvad dertil hører. Fik vi Spørgsmaalene saaledes formet rent og klart, og der blev stemt derover enten i Form af Folkeafstemning eller Vælgerafstemning, havde vi deri et sundt og fornuftigt Grundlag at bygge paa. Jeg tvivler paa, at vi naa noget tilsvarende under en Forhandling, som føres paa det nuværende Grundlag, hvor man ikke kan se, hvad det er, Ministeriet i Virkeligheden byder os. De fremsatte et Forslag, som de erkende, at de ikke ville have gennemført, og de gaa bort fra det, de have gjort til et Kabinetsspørgsmaal, uden at sige, hvad de sætte i Stedet. Disse Forhold ere af en saadan Beskaffenhed, at det er let at forstaa, at Vælgerne

tvivle om, at der er Alvor med i Spillet. Skulle vi naa en sund og ærlig og redelig Ende paa dette Forhold, er der intet andet for, end at vi maa Folkeafstemningens Vej.

N. P. Jensen (Københavns 3die Valgkreds): Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen) saavel som flere af hans Meningsfæller have ofte haft Brug for mig ved denne Lejlighed, og jeg finder mig deraf foranlediget til at svare paa nogle enkelte af deres Bemærkninger. Jeg har sagt — og det udtalte jeg ogsaa forrige Gang, jeg havde Ordet her —, at vi udgav 20 Mill. Kr. om Aaret til Forsvarsvæsenet, og at vi havde intet Forsvar. Nu bliver det omskrevet til, at jeg har sagt, at det Forsvar, vi havde, var værre end intet. Naar jeg taler, taler jeg meget hurtigt, og jeg gør mig til Regel aldrig at læse Gengivelser af mine Foredrag i Pressen, saa hvad der har staaet i den, bryder jeg mig ikke om, og det kan jeg ikke berigtige. Men naar man siger, at jeg har brugt det Udtryk, at det Forsvar, vi have, er værre end intet, er jeg temmelig overbevist om, at jeg aldrig har brugt et saadant Udtryk. Men jeg ved meget godt — jeg ved ikke, om det var det ærede Medlem for Københavns 10de Kreds, der mødte ved mine Vælgermøder —, at i hvert Fald min Modpart fandt det korrekt at omskrive mine Ord for at gøre dem til, „at det Forsvar, vi have, er værre end intet“. Imidlertid, man kan have Ret til at foretage en Omskrivning. Jeg henviste nemlig til, at umiddelbart efter Forligshærloven af 1894 havde jeg skrevet en Pjece, hvori jeg indstændigt fraraadede det høje Folketing at gennemføre Loven — den var vedtagen —, idet jeg gjorde opmærksom paa, at nu, da den var gennemført, havde man en Fæstning, men ikke en Styrke, som var i Stand til at forsvare den, og derved havde man skabt en Fare for Fædrelandet. Det har jeg sagt, det vedkender jeg mig, lige overfor den Tilstand, vi staa i i dette Øjeblik.

Yderligere har jeg overladt til Kommissionen at tale om Manglerne ved Fæstningen, dem behøver jeg ikke at tale om. Vi have jo ikke faaet den fuldstændige Betænkning, vi skulde have, den har Regeringen holdt tilbage, men allerede i den Betænkning, der foreligger, ville vi finde tilstrækkelige Oplysninger om, at København ikke er sikret mod et Angreb og et Bombardement fra Søsiden, og at Københavns Befæstning heller ikke er sikret mod et Bombardement fra Landsiden.